

OLAJFÁK HEGYÉN (NAGYCSÜTÖRTÖKÖN)

Bán Aladár

Az Olajfák ágán égi árnyak ülnek,
a madarak lombok közé menekültek,
csend honolt a földön, nyugalom az égen,
csak Isten Fiának szomorú szívében
volt a bánat ébren.

Három jó tanítvány, szerető baráti,
egyedül jövőnek élteire vigyázni.
De ők is behunyták elfáradt szemüket
s nem volt más fenn immár ég alatt, föld felett
csak Ő s a gyűlölet.

Óh, a gyűlöletnek nincsen nyugovása,
míg el nem oltódik vérré szomjúzása!
Csak a szeretetnek mécsé olyan halvány,
mint a lehanyatló hol az égnek alján
hajnal pirulatján.

Vér gyöngyözött Jézus homlokán a kínban,
s a három tanítvány ott aludt nyugodtan,
nem sietett hozzá vigasztaló szóval,
hulló verítéket fölszárító csókkal,
ölelő karokkal.

Óh, ha én ott lettem volna akkor Véle,
leborultam volna szorongó keblére,
értünk fájó szívét betakartam volna,
mint a madár fészket susogó fa lombja,
örök szeretetbe, örök fájdalomba! ...

Forrás: www.keresztenydalok.hu